

DEAN KOONTZ

A TILTOTT AJTÓ

JANE HAWK-SOROZAT 4.

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Ezt a könyvet Leason és Marlene Pomeroynek ajánlom, más néven „Tűzgolyónak” és „Tűzrőlpattantnak”, akik csodálatos emberek.

*„Mindazért, amink van, és amik vagyunk,
A gyermekeink jövőjéért...”*

RUDYARD KIPLING

*„A folyamatos információ szaggatott jelei,
A milliomosok laza kapcsolatai,
A milliárdosoké, és, bébi,
Ezek a csodák és a mágia napjai...”*

PAUL SIMON: *The Boy in the Bubble*

*„Egy neurális [agyi] háló létrehozása a legfontosabb
az emberiség számára, hogy szimbiózisba léphessen a gé-
pekkel.”*

ELON MUSK

ELSŐ RÉSZ

AZ ELKESEREDETT
SZÍV

1.

A SZELLŐ ELEINTE NEM TŰNT TÖBBNEK egy hosszú sóhajnál; úgy suhant végig a vidéken, mintha magának a természetnek a szomorúságát fejezné ki.

A friss levegőn ültek a késő délutáni fényben, mert azt feltételezték, hogy a ház be van poloskázva, hogy mindent, amit odabent mondanak, valakik valós időben lehallgatnak.

Ugyanezért sem a tornácokban, sem a pajtában, sem az istállókban nem bíztak.

Amikor valami fontosat kellett megbeszélniük, kivonultak a hátsó kertben álló hatalmas tölgyfa alatt várakozó vörösfű kerti székekbe, ahonnan láthatták a távoli horizontig, és, amennyire meg lehetett állapítani, a végtelenségig húzóódó füves pusztát.

Miközben a vasárnap délutánból este lett, Ancel és Clare Hawk a székekben üldögéltek, az asszony egy Martinival, a férje jeges Macallan Scotch whiskyvel, és éppen felkészítették magukat a nemsokára kezdődő tévéműsorra, amelyet nem akartak megnézni, de amely megváltoztathatta az életüket.

– Milyen bombasztikus hírről beszélhettek? – töprengett Clare.

– Televíziós hírekről van szó – emlékeztette Ancel. – Azok minden hírt úgy konferálnak fel, mintha megrengetné a világ alapjait. A kufárkodás már csak ilyen.

Clare őt nézte, a férje viszont a magasra nőtt, reszkető fűvet és a széles égboltot, de úgy, mintha soha nem tudna rájuk unni, és minden alkalommal új jelentést fedezne fel bennük, amikor csak meglátja őket. Nagydarab férfi volt viharvert arccal és munkában edződött kezekkel, és úgy nézett ki,

mintha a szíve is éppen olyan kemény lenne, akár a csontjai, noha Clare soha nem ismert nála gyengédebb embert.

Házasságuk harmincnégy éve alatt sok nehézséget és sikert átéltek. Most azonban – és talán életük hátralévő része alatt – egyetlen áldás és egyetlen elviselhetetlen veszteség határozta meg az életüket: az egyetlen gyermekük, Nick megszületése, majd harminckét éves korában, az előző novemberben bekövetkezett halála.

Clare azt mondta:

– Úgy érzem, mintha ez nem is kufárkodás lenne, hanem egy aljas és kegyetlen tördöfés.

Ancel odanyújtotta a bal kezét, hogy a felesége belekapaszkodhasson.

– Ezt már végiggondoltuk, Clare. Vannak terveink. Bármi-re készen állunk.

– Nem állok készen arra, hogy Jane-t is elveszítsem. Erre soha nem fogok készen állni.

– Ez nem fog megtörténni. Ők azok, akik, Jane is az, aki, és én bármikor feltenném rá a pénzemet. – Amikor a koptatottfarmer-kék ég zafírszínűre és fémesen csillogóra váltott a fejük felett, a szellő felerősödött, és a tölgyfa ágai susogni kezdtek. A menyük, Jane Hawk ellen, akit éppen annyira szerettek, mintha a lányuk lett volna, nemrégiben vádat emeltek kémkedésért, hazaárulásért és hétrendbeli gyilkosságért, olyan bűncselekményekért, amelyeket nem követett el. Az aznapi *Vasárnapi magazin*, egy egyórás műsor, amely ritkán szánt tíz percnél többet bárkire, legyen az illető akár egy ország elnöke, akár popsztár, a teljes műsoridejét neki készült szentelni. Jane-t, Amerika első számú körözött személyét és médiaszenzációját a bulvárlapok „gyönyörű szörnyetegként” emlegették, s ezt a *Vasárnapi magazin* előzetes beharangozói is átvették. Ancel így folytatta: – Először vádat emel ellene a félrevezetett legfelsőbb bíróság, most meg ez a tévéműsor, és az a rengeteg hírverés körülötte... Tudod, hogy ez mit jelent?

– Semmi jót.

– Hát, én viszont úgy gondolom, hogy sikerült bizonyítékokat találnia azok ellen a szemétládák ellen, és erről ők is értesültek már. És kétségbe vannak esve. Ha Jane talál egy riportert, vagy valakit az FBI-nál, akiben megbízhat...

– Már korábban is megpróbálta. Minél nagyobb a sztori, annál kevesebb emberben bízhat meg. És ennél nagyobb sztori nincs is.

– De most kétségbe vannak esve – erősködött Ance. – Mindent bevetnek vele szemben, megpróbálják az egész országot ellene hangolni, és olyan szörnyeteget csinálnak belőle, hogy azt már senki nem fogja elhinni.

– És utána mi lesz? – aggodalmaskodott Claire. – Miből meríthet majd reményt, ha az egész ország ellene fordul?

– Abból, hogy nem fog.

– Nem értem, miért vagy ebben ilyen biztos.

– Annyira démonizálják, akkora hisztériát váltanak ki a médiából, hogy az már túlzás. És ezt az emberek is érzik.

– Azok, akik ismerik Jane-t, de belőlük nincs olyan sok.

– Az emberek mindenhol azt latolgatják, hogy mi lehet az igazság... Hogy nem arról van-e szó, hogy Jane-t ártatlanul keverték gyanúba.

– Milyen emberek? Hol mindenhol?

– Az interneten mindenhol.

– Mikor töltöttél te legalább öt percet az interneten?

– Jane legutóbbi felbukkanása óta.

Úgy tűnt, mintha a nap befordulna a látóhatár alá, pedig igazából a látóhatár fordult a nap fölé. Abban a pillanatban, amikor az összes megmaradt fény már csak szórt formában érkezett a vörös nyugati égboltról, a szellő ismét erőre kapott, és mintegy óraműpontossággal szél kerekedett belőle.

Amikor a tölgyfa pár levele lehullott, Clare elengedte Ance kezét, s betakarta vele a poharát, majd a férje is így tett.

A házukban nem beszélgethettek bizalmasan, pedig még nem fejezték be a tanácskozást a bánataikról és örömeik-

ről a tévéműsorra várva. A szél magával hozta a sötétséget, a sötétség pedig a hideget, de a csillagok tengere csodálatos mestermű volt, és a vigaszuk forrása.

2.

TIZENÖT KILOMÉTERRE Hawkék birtokától Egon Gottfrey vezette a műveletet, amelynek keretében őrizetbe akarták venni Ancel és Clare Hawkot, hogy biztosítsák teljes együttműködésüket a menyük felkutatása során.

Vagyis az „*őrizetbe vétel*” túl hivatalos kifejezés lett volna. Gottfrey csapatának összes tagjánál érvényes nemzetbiztonsági igazolvány volt. Továbbá ellátta őket ilyen dokumentummal a nemzetvédelem és az FBI is, noha ennek a két szervezetnek csak papíron dolgoztak. Három helyről kaptak fizetést, három nyugdíjhozjárulással, névleg azért, hogy az Egyesült Államokat védelmezzék, de igazából a forradalomnak dolgoztak. A forradalom vezetői gondoskodtak arról, hogy a katonáikat méltóképpen megjutalmazza az a rendszer, amelynek a megdöntésén dolgoztak.

Egon Gottfrey-t sikeres nemzetbiztonsági karrierje miatt keresték fel az összeesküvők, azok a látnokok, akik a titkos forradalmat szervezték. Most már ő is közéjük tartozott. És miért is ne csatlakozott volna? Amúgy sem hitt az Egyesült Államokban.

Az összeesküvők meg fogják változtatni a világot. Lecestillapítják az elégedetlenkedő emberiséget, megszüntetik a szegénységet, létrehoznak egy technológiai Utópiát.

Legalábbis ezt akarja elhitetni velünk az Ismeretlen Forgatókönyvíró.

Hawkékat nem őrizetbe venni fogják. Gottfrey és csapata egyszerűen foglyul ejti őket. Ügyvédek vagy bíróságok nem kapnak szerepet a dologban.

Miután nem sokkal délután négy után megérkeztek a texasi Worsteadbe, Egon Gottfrey fél órával az után, hogy bejelentkeztek a Holiday Innbe, máris unni kezdte a várost.

1896-ban, amikor ez a porfészek kereskedelmi csomóponttá vált, amelyen keresztül a környék farmjai és állattenyésztői a piacra szállították az árujukat, a települést még Sheepshear Stationnek („Birkanyúzó állomásnak”) nevezték a rengeteg bálázott gyapjú miatt, amely itt kelt át a textil-malmok felé.

Ez a története, amit nem lenne értelme megkérdőjelezni.

1901-ben, amikor bejegyezték a várost, az alapítói úgy érezték, hogy az eredeti neve nem elég elegáns ahhoz a jövőhöz, amelyet szántak neki. És egyébként is, a rosszmájúak hajlamosak voltak „Birkapúzó állomásnak” gúnyolni. Akkor keresztelték át Worsteadre, Worstede, az angliai Norfolk egyik egyházkerülete után, ahol először készítették fonalat a gyapjúból.

Legalábbis Gottfrey-val ezt hitették el.

Immár több mint tizennégyezer vidéki amerikai állampolgár tartja az otthonának.

Ám akárhogy hívták is, Egon Gottfrey elég szárnalmas helynek tartotta a várost, meglehetősen részletszegénynek, olyannak, mint egy festőművész ceruzavázlata az olajfestmény elkészülte előtt. Ugyanakkor ő minden települést ilyennek látott.

Worstead utcáin nem volt árnyék. Csak a főtéren lévő parkban voltak fák, mintha a díszletek limitált költségvetésből készültek volna.

Napszállta táján Gottfrey besétált a belváros környékére, ahol az épületek legnagyobb része lapos tetős volt, kerítéssel, olyannal, amilyenek mögül gazfickók és seriffek lövöldöznek egymásra ezeréves filmekben. A legtöbb ház helyben bányászott terméskőből vagy rozsdaszínű, homokkal befújt téglából készült. Az egyformaságuk és az unalmasságuk

nem tette lehetővé, hogy a kereskedelmi kamara „jellegzetes”-nek titulálja a helyi építészetet.

A Julio's Steakhouse-ban, amelynek a bárja kinyúlt egy emelt, utcára néző, fedett teraszra, Paloma Sutherland és Sally Jones, Gottfrey két ügynöke Dallasból, pontosan ott ültek, ahol a helyük volt: az egyik asztalnál iszogattak a járda mellett. Amikor a férfi elment mellettük, összenéztek vele.

A parkban pedig Rupert Baldwin olvasgatott újságot egy padon. Hush Puppies cipőjében, bő kordöltönyében, bézs ingében és díszes türkizcsattal ékes zsinórnyakkendőjében úgy nézett ki, mint egy habókos középiskolai biológianár, de kemény volt, és kegyetlen.

Amikor Gottfrey elsétált mellette, csak a torkát köszöriülte meg.

Egy másik padon Vince Penn ült, aki feleolyan széles volt, mint amilyen magas, továbbá lapos arca volt, és egy született fojtogató lapáttenyérével rendelkezett.

Vince egy maréknyi kavicsot tartott a kezében. Időről időre eldobott egyet, aljas pontossággal célozva be a gyanútlan mókusokat, amelyeket a worsteadi lakosok arra szoktattak, hogy ne féljenek az emberektől.

A parktól délre egy kétszintes családi motel állt, a Purple Sage Inn, amely éppen olyan hiteltelennek tűnt, mint bármi más a városban.

A 12-es szoba előtt egy egyedi Range Rover parkolt, egy Overfinch North America-gyártmány. A jármű teljesítménye durván fel volt turbózva, emellett szénszálas díszítőelemeket és dupla titán kipufogórendszert is kapott; a forradalom bizonyos tagjainak ilyen kocsikat adtak újabban fizetésen kívüli juttatásként. A Range Rover azt jelentette, hogy Gottfrey két legtapasztaltabb ügynöke, Cristopher Roberts és Janis Dern már bejelentkezett.

Egon Gottfrey-t és azt a két embert beleszámítva, akik a moteltől tartották megfigyelés alatt a Hawk-birtoknak

a Worsteadtól tizenöt kilométerre keletre lévő bejáratát, a csapat mind a kilenc tagja megérkezett.

E művelet során nem használtak eldobható telefonokat, még Midland GTX adóvevőket sem, amelyek pedig gyakran hasznosak tudnak lenni. Az ország pár zugában, Texast is beleértve, túl sok paranoid bolond él, akik azt hiszik, hogy a kormány és bizonyos nagyvállalatok gonosz összeesküvéseket szőnek ellenük; ezek közül páran a hatóságoknál dolgoznak, vagy korábban katonák voltak, és hosszú órákat töltenek azzal, hogy mikrohullámú adásokat keresgélnek a vad elképzeléseik alátámasztására.

Legalábbis ezt akarja elhitetni velünk az Ismeretlen Forgatókönyvíró.

Miközben Gottfrey folytatta az útját a városban, immár nem azért, hogy ellenőrizze a csapata tagjainak hollétét, pusztán csak az idő elütése végett, a lemenőben lévő nap vörös fénnel árasztotta el az utcákat. A korábban halvány kőépületek kiszínesedtek a megvilágítástól, olyannak tűntek, mintha belülről világító ónixból készültek volna. Maga a levegő is ragyogott, úgy tűnt, a láthatatlan spektrum – az infravörös és a többi – összes fénye megjelenik az emberi szemnek, mintha a világ illúziója felrobbanni készülne, hogy kiderüljön, milyen valóság rejlik mögötte.

Egon Gottfrey nem egyszerűen nihilista volt, aki úgy gondolta, hogy az életnek nincs különösebb értelme. Ő egy *radikális filozófiát valló* nihilista volt, aki úgy gondolta, hogy az igazságnak nem létezhet objektív bázisa, tehát maga az igazság sem létezhet, továbbá az egész világ az ő – és mindenki – létezésével együtt csupán egy fantazmagória, egy élénk téveszme.

A világot olyan tűnékenynek tartotta, mint egy álmot, a nap összes pillanatát csak egy délibábnak a délibábok végtelen méhkasában. Az egyetlen dolog, amiről minden kétséget kizáróan ki tudta jelenteni, hogy létezik, az el-

méje volt a fizikai teste illúziójában. Gondolkozott, tehát volt. De a testét, az életét, a hazáját és a világát csak illúziónak tartotta.

Az emberi létezésnek ez a nézőpontja egy gyengébb elmét az örületbe vagy mély kétségbeesésbe taszíthatott volna. Gottfrey viszont józan maradt, mert belement a játékba a világ illúziójával, és úgy tett, mintha egy láthatatlan közönségnek játszott színdarab szereplője lenne, egy olyan dráma színésze, amelynek nem ismeri a forgatókönyvét. A bábszínházban. Marionettfigurának tartotta magát, ám ez nem zavarta.

Két okból sem zavarta: az első az volt, hogy rendkívül kíváncsi természetű volt. Saját maga elhivatott rajongójaként alig várta, hogy kiderüljön, mi fog vele történni.

A második oka az volt, hogy tekintélyszemélyként hatalommal bírt mások felett. Bár semmi nem jelentett semmit, bár nem irányíthatta az eseményeket, csak hagyhatta, hogy azok magukkal sodorják, még mindig jobbnak találta olyasvalakinek lenni, akinek az Ismeretlen Forgatókönyvíró hatalmat ad a kezébe, mint olyasvalakinek, aki felett mások uralkodnak.

3.

A HELYISÉGET CSAK A TÉVÉ túlvilági fénye ragyogta be, a képernyőn mozgó alakok halvány visszképe úgy lüktetett a falakon, mintha szellemek lennének.

Ancel mereven ült a foteljében, kőarcú bámulta a *Vasárnap* magazin hazugságait és torzításait, a műsor visszatükröződött szürke szemében.

Clare nem bírt a székén maradni, nem bírta ezt anélkül nézni és hallgatni, hogy tenne valamit. Felállt, és járkálni kezdett a képernyővel vitatkozva.

– Hülyeség – mondta. – Hazugok! Te nyomorult szemétláda!

Ez egyáltalán nem hasonlított a *Vasárnapi magazin* korábbi műsoraira. Korábban mindig kerülték a felfújtt dolgokat és a vitriolos támadásokat, az egyensúlyt keresték, néha már-már sznob módon. De ez... Ez a legrútabb bulvártempónak és vészmadárkodásnak tűnt. Ennek a különkiadásnak, „A gyönyörű szörnyetegnek” csak egy célja volt: hogy gonosz angyalnak fesse le Jane-t, hazaárulónak, aki nemcsak rettenetes erőszakra képes, hanem talán még élvezetét is leli az értelmetlen gyilkosságokban.

A félórás reklámszünet előtt a műsorvezető ismét belengette azt a szenzációs leleplezést, amellyel korábban hirdették az adást. Baljós hangon azt ígérte, hogy a következő részben fogják közreadni.

Az első reklám közben Clare leült egy lábtartóra, lehunyta a szemét, maga köré fonta a karját, és megpihent.

– Mi ez, Ancel? Ez nem tájékoztatás, köze nincs hozzá.

– Karaktergyilkosság. Propaganda. Azok az emberek, akik ellen Jane küzd, behálózzák a kormányt és a technológiai nagyvállalatokat, és elszánták magukat, hogy tönkreteszik, mielőtt még elmesélhetné a történetét.

– Szerinted ezek után is meg fogják védeni az emberek?

– Szerintem igen, Clare. Ezek a bolondok túllöttek a célon, olyannak próbálják beállítani, mintha Drakula, Charles Manson és Benedict Arnold női verziója lenne egyben.

– Rengeteg ostoba ember el fogja hinni – aggodalmaskodott Clare.

– Pár ostoba. Pár naiv. De nem mindenki. Talán még a többség sem.

A felesége azt felelte:

– Én nem akarom ezt tovább nézni.

– Én sem. Még sincs választásunk, nem igaz? Mi egyik vagyunk Jane-nel. Ha az ő életét tönkreteszik, akkor a mién-

ket is. Meg kell tudnunk, mi marad belőlünk, mire ez a műsor véget ér.

A szünet után a *Vasárnapi magazin* visszanyúlt Jane régi fotóihoz, amelyek akkor készültek, amikor végzett az FBI képzésén Quanticóban. Nickkel is ott ismerkedett meg, amikor a férfit a tengerészgyalogságnak az ugyanazon a bázison lévő harctéri fejlesztési parancsnokságához vezényelték. Az esküvői képeiket is megmutatták: Nick az egyenruhájában szerepelt rajtuk, Jane egyszerű, fehér menyasszonyi ruhában. Lélegzetelállító egy pár voltak.

Clare-t, amikor meglátta elveszített fiát és annak menyasszonyát életük legboldogabb, legragyogóbb időszakában, elborították az érzelmei.

A következő videó akkor készült, amikor Nick megkapta a haditengerészeti keresztet, amely csak egy fokozattal volt a kongresszusi becsületérem alatt, s Jane szerelemmel és büszkeséggel eltelve nézte a kedvesét.

Clare felkelt a lábtartóról, odament Ancelhez, leült a fotelje karfájára, és a vállára tette a kezét. A férje megszorította a térdét, és azt felelte:

– Tudom.

A narrátor Nick előző novemberi öngyilkosságáról kezdett beszélni.

Nick és Jane virginiai otthonukban tartózkodtak, éppen vacsorát készítettek, egy kis bort is ittak. A fiuk, Travis egy másik ötévesnél aludt, aki a környéken lakott, a szülei pedig egy romantikus estét készültek egymással tölteni. Nick kiment a fürdőszobába... és nem tért vissza. Jane a fürdőkádban találta meg, teljesen felöltözve. A férje olyan mélyen átvágta a saját torkát a tengerészgyalogsági késével, hogy a verőerét is megsértette. Búcsúlevelet is hagyott maga után, amelynek az első mondatát még rendezett, dőlt betűs kézírásával vetette papírra, de az üzenet vége már átment macskakaparásba: „Valami baj van velem. Muszáj. Nagyon muszáj. Nagyon muszáj meghalnom.”

Több mint négy hónap telt el Jane letaglózó telefonhívása óta. Clare mostani könnyei éppen olyan forróak voltak, mint az akkoriak.

– Ez volt – kommentálta a narrátor komoran – Jane Hawk sztorija, melynek az alexandriai rendőrség az összes részletét megerősítette. A barátaiak szerint a Nick halálát követő napokban Jane a megszállottjává vált annak a meggyőződésének, hogy az öngyilkosságok megmagyarázhatatlanul elszaporodtak országszerte. Kiderítette, hogy több ezer olyan, a férjéhez hasonlóan boldog és sikeres ember végzett magával nyilvánvaló okok nélkül, aki soha nem küzdött depresszióval. Fizetés nélküli szabadságra ment az FBI-tól, olyan mélyen gyászolt, hogy a barátai már a mentális egészségéért aggódtak, és mindeközben nyomozni kezdett ez után a felkavaró trend után, ami teljesen a hatalmába kerítette.

Váratlanul úgy tűnt, mintha a műsor hangneme kezdene megváltozni, mintha azokat a rettenetes dolgokat, amelyeket az adás első felében mondtak el Jane-ről, más, együttérzőbb nézőpontból világítanak meg, és vitába akarnának szállni a róla alkotott hivatalos képpel, amely szerint Jane egy kegyetlen áruló.

A képernyőn egy egyetemi tanár jelent meg, az öngyilkosság-megelőzés szakértője. Ő azt állította, hogy semmi szokatlan nincs az öngyilkosságok számának az utóbbi két évben tapasztalható megemelkedésében, s hogy ez az arány mindig hullámzik. Kijelentette, hogy a jómódú, boldognak tűnő öngyilkosok száma még mindig a normál határok között van.

– Ez nem lehet igaz – jegyezte meg Clare.

Utána egy kriminálpszichológiai szakértő következett, egy nő, aki a haját szoroson kontyba fogta, és olyan karcsú volt, mint egy agár. Szeme bagolyszerűnek tűnt fekete keretes, kerek szemüvege mögött, és szigorú szabású kosztümöt viselt, amely összhangban állt ellentmondást nem tűrő modorával, miközben a főszereplő nehéz gyermekkoráról beszélt.

Jane. Négyéves korától zongorista csodagyerek. A híres zongoraművész, Martin Duroc lánya. Egyesek azt mondták, hogy Duroc túl katonás és távolságtartó volt. Jane elidegenedett tőle. Az anyja – szintén tehetséges zongorista – öngyilkosságot követett el. A kilencéves Jane találta meg a holttestét a fürdőkádban. Duroc egy évvel később a lánya tiltakozása ellenére újra megházasodott. Jane egy évtizeddel ezután teljes ösztöndíjat kapott az Oberlin konzervatóriumba, elhatárolódott a zenei karriertől, a négyéves egyetemi képzést három év alatt elvégezte, és a bűnüldözést választotta.

– És az FBI-nál töltött hat éve is érdekfeszítő volt – folytatta a pszichológus. Miközben a kamera ráközelített az arcára, hogy elkapja sápadt ünnepegyességét, a nő lehalkította a hangját, mintha bizalmas információkat akarna megosztani. – Mialatt a Hivatalnál dolgozott, Jane a 3. és 4. Viselkedéselemző Egységen belül olyan megbízásokat kapott, amelyeknek tömeggyilkosokhoz és sorozatgyilkosokhoz volt közüik. Tíz nyomozásban vett részt, amelyek közül nyolcat sikeresen lezártak. Egy olyan fiatal lány lelkére, aki régóta ellenérzéseket táplált a férfiakkal szemben, mélyen traumatikus hatással lehetett az, hogy bele kell merülnie a szociopata, gyilkos férfiak világába, és úgy kell gondolkoznia, ahogy ők, hogy megtalálja, és felelősségre vonhassa őket.

Clare beleborzongott a rossz előérzeteibe. Felállt Ancel foteljáról.

– Ez meg mi az ördögöt jelent?

A képernyőn ekkor J. J. Crutchfield jelent meg. A narrátor felidézte ennek a gyilkosnak a vérfagyasztó történetét, aki kivájtja, és tartósítószerrel megtöltött befőttesüvegekben megőrizte az áldozatai szemét. Jane megsebesítette, majd őrizetbe vette a férfit.

És utána megjelent a tévében az az elszigetelt farm, ahol két kegyetlen férfi huszonkét lányt erőszakolt és gyilkolt meg. A másik ügynököt, aki ott dolgozott Jane-nel, lelőtték,

és a lányra hárult, hogy egyedül, az éjszakában levadászsa azt a két gyilkost, akik pedig rá vadásztak. Mindketővel végzett, a másodikat abban a cellában ölte meg, ahol az áldozatok is meghaltak, mielőtt eltemették őket egy volt disznóólban.

Újabb videófelvételek arról az éjszakáról, a farmépület melletti részről, mielőtt a rendőrség kikerkezett. Jane a rendőrautók lámpáinak kereszttüzeiben beszélgetett a zsarukkal, és lenyűgözően szép volt, mint egy bosszúálló istennő, de a haja összevissza állt, és alulról megvilágított arca baljósnek tűnt az árnyékok miatt.

A *Vasárnapi magazin* egy olyan közelképnél merevítette ki a videót, amelyen Jane tagadhatatlanul gyönyörű volt, ugyanakkor... mi is látszott rajta? Felkavaró keménység? Kegyetlenségre való hajlam? Őrület?

A műsorvezető Alexandria egyik utcáján sétálva, abban a városban, ahol Nick és Jane korábban éltek, azt kérdezte a kamerától:

– Vajon mennyire vékony a határ a hősiesség és a gonoszság között?

– Ne beszéljünk már hülyeségeket! – válaszolta Clare.
– Ezek között nem vékony határ húzódik. Ezek különböző országok, amelyeket egy óceán választ el egymástól.

Ancel némán, komor arccal meredt a képernyőre.

– Amikor egy jó emberben – folytatta a műsorvezető sétálva – mély károkat tesz egy gyermekkori trauma, amikor túlságosan elmerül a sorozatgyilkosok sötét világában... Elképzelhető, hogy elveszíti az irányérzékét? – Az alexandriai rendőrőrs előtt állt meg. – Az elmúlt hetek eseményei után, amelyek következtében Jane az újságok címlapjára került, az a rendőrkapitányság, amelyik eredetileg öngyilkosságnak minősítette a férje halálát, csendben újra megnyitotta az esetet. A holttestet exhumálták. Az ezt követő boncolás és az átfogó toxikológiai elemzések arra az eredményre jutottak, hogy Nicholas Hawknek erős nyugtató volt a szervezeté-

ben, és hogy a halálos vágás szöge és iránya nem támasztja alá az önkezűséget.

Clare jeges hideget érzett a szívében, a vérében és a csontjaiban. *Milyen aljas egy világ ez! Micsoda szemenszedett, szégyentelen hazugságok!* Nick maradványait elhamvasztották. Csak a hamvait temették az Arlingtoni Nemzeti Temetőbe. Semmi nem maradt belőle, amit exhumálhattak volna.

4.

JANE NEM TUDOTT a *Vasárnapi magazin*ról. Pár órával korábban egy olyan megpróbáltatáson esett át a Tahoe-tó mellett, amelybe majdnem belehalt, s amely nagyon megrázta és elbátortalanította. Sikerült olyan gyilkossági bizonyítékokat szereznie, amelyek segíthettek neki leleplezni az összeesküvést, amely Nick és sok más ember életét követelte, de csak jelentős érzelmi, pszichológiai és erkölcsi áldozatok árán.

A viharfelhők által sötétbe borított hideg napon, a hózivatarától vakon vezetett dél, majd nyugat felé, ki a Sierra Nevadából, ki a hóviharból – továbbá, sok kilométerrel később, ki a lélek sötétségéből, be a megkönnyebbülésbe és a megmeneküléséért érzett hálába.

Placerville-ben kivett egy szobát készpénzért egy jellegtelen motelben, Elizabeth Bennet jogosítványára, mert azt a szélfúttára vágott fekete parókát, vastag sminket és kék ajakrúzst viselte, amelyek Lizzé tették.

A közeli piacon vett néhány szendvicset és fél liter vodkát, a motel automatájából szerzett Coca-Colát és jeget, lezuhanyozott, amilyen meleg vízben csak bírt, és az ágyban ülve, a rádióban Mariah Carey-t hallgatva megvacsorázott. Megivott egy vodkás kólát, és már a másodiknál tartott,

hálával eltelve, amiért életben van, amikor megszólalt az eldobható telefonja.

Fel akarta hívni Gavin és Jessica Washingtont odalent, Orange megye keleti részén; ezeknél a barátainál rejtette el fiát, Travist, az egyetlen olyan helyen a világon, ahol reménykedhetett abban, hogy nem találják meg. Ha a fiú az ellenségei kezére került volna, akkor megölték volna, mert tudták, hogy a halálába Jane belerokkanna. Amikor az eldobható telefon megszólalt, úgy gondolta, biztosan Gavin vagy Jessica keresi – senki más nem ismerte a számot.

De Travis volt az.

– Anyu? Gavin bácsi és Jessie néni elmentek bevásárolni, és nem jöttek vissza.

Jane azonnal lerakta a lábát az ágyról, felpattant, és úgy érezte, mintha a hóhéra előtt állna, nyakán szoros hurokkal, lába alatt a csapóajtóval. Azonnal le is ült, beleszédülve az ijedelembe.

Travis több mint két hónapot töltött Gavinnel és Jessiével. *Ha valami történt velük, akkor most egyedül van. Ötéves, és egyedül van.*

A szíve olyan hangosan vert, mint egy katonazenekar dobja, csak annál gyorsabban, a hangja visszaverődött a vérből és a csontjairól.

Travis keménykötésű kis emberke volt, éppen olyan bátor, amilyennek Jane az apját megismerte, pillanatnyilag rémült, de fegyelmezett. Jane ki tudta faggatni a helyzetről. Gavin és Jessie rájöttek, hogy megfigyelés alatt vannak, és hogy valamiképpen összekötötték őket Jane-nel. A Land Roverjükben, Travis és a két németjuhász kíséretében elmenekültek a házukból a sötét sivatagi hegyek közé. Üldözőbe vették őket. „Egy őrült nagy terepjáróval, anya, és még egy helikopterrel is, egy olyannal, ami látott a sötétben”, de sikerült lerázniuk őket. Egy búvóhelyre hajtottak, amelyet Jane már korábban jóváhagyott, a Borrego-völgybe, Borrego Springstől délre. Miután letelepedtek a Cornell

Jasperson nevű férfi birtokán lévő házban, Gavin leborotválta a fejét, Jessie pedig parókéval és sminkkel változtatta meg a külsejét, azt követően pedig bementek a városba élelmiszert venni. Két órával később kellett volna visszatérniük. Azóta eltelt nyolc óra.

Biztos, hogy meghaltak. Ők nem hagyták volna, hogy foglyul ejtsék őket, és soha nem hagyták volna sorsára Travist. Gavin és Jessie veterán katonák voltak, a legjobbak közé tartoztak, és a legmegbízhatóbb emberek közé, akiket Jane valaha ismert.

Már az előtt a testvéreiként tekintett rájuk, hogy rájuk bízta volna gyermekét, és mostanra még jobban megszerette őket a Travis iránti rendíthetetlen elkötelezettségükért. Jane még ezekben a rémségekben és halálban dúskáló időkben sem vált immunissá a veszteségre, noha minden egyes nap új veszélyeket és bánatokat, új intellektuális és érzelmi sokkokat hozott. Ez a veszteség most a lelkébe hasított, mint egy puszkagolyó, és könnyek között adta volna át magát a bénító bánatnak, ha a gyermeke nem forgott volna ekkora veszélyben.

Nem mondta meg Travisnek, hogy Gavinék meghaltak. Érezte a fia hangjából, hogy ezt magától is gyanítja, és semmit nem nyert volna azzal, ha megerősíti a gyerek félelmeit. Higgadtságot és magabiztosságot kellett sugározni felé, hogy bátorságot öntsön bele.

– Hol vagy, édesem? Abban a házban, ahol hagytak?

Attól tartott, hogy ha még mindig abban a házban rejtőzik, ahol Gavin és Jessie meg akarták húzni magukat vele, akkor előbb-utóbb meg fogják találni.

– Nem. Átmentem a kutyákkal Cornell házába, mert azt mondták, hogy csináljam ezt, ha baj van.

Cornell rejtőzködő életmódot folytatott. Nem tűnt valószínűnek, hogy gyorsan össze tudnák kötni Jessicával és Gavinnel. Travis akár két-három napig is biztonságban marad-

hatott nála, bár nem sokkal tovább. A feltételes mód olyan volt, mint egy gyomorszájás.

– Kicsikém, biztonságban leszel a kutyákkal és Cornell-lel, amíg érted nem megyek. És érted fogok menni, édesem. Semmi nem akadályozhat meg benne.

– Tudom. Tudom, hogy eljössz.

– Jól megvagy Cornell-lel?

– Kicsit fura, de kedves.

Cornell egy excentrikus zseni volt, akinek a jellemét tovább bonyolította enyhe autizmusa.

– Semmi okod félni tőle. Tedd, amit mond, édesem, én pedig amint lehet, ott leszek nálad.

– Oké. Alig tudom kivárni, de ki fogom.

– Nem beszélhetünk többet ezeken a telefonokon. Most már túl veszélyes lenne. Érted fogok menni. – Jane ismét felállt, ezúttal sokkal stabilabban. – Soha senki nem szeretett téged nálam jobban, Travis.

– Én is szeretlek. Mindig nagyon hiányzol. Nálad van még az a néni, akit tőlem kaptál?

A „néni” egy kámea volt, egy letört medál, amit Travis talált, és amelyet fontosnak tartott, mert szerinte (ha az anyja szerint nem is) a zsírkőbe faragott profil Jane-re hasonlított.

Pillanatnyilag ott hevert az éjjeliszekrényen a többi tárgy – egy zsebkéssel, egy öngyújtóval, egy zseblámpával, egy kis doboz paprikaspray-vel, négy kábelkötözővel, amelyeket egy befőttesgumi fogott össze: azokkal az eszközökkel és egyszerű fegyverekkel, amelyeket Jane a dzsekije zsebéből szedett ki, mielőtt felakasztotta a kabátot. De most felvette a medált az éjjeliszekrényről, és azt mondta:

– A jobb kezemben van.

– Szerencsét hoz. Szerintem minden rendben lesz, amíg nálad van az a néni.

– Tudom, kicsikém. Mindig nálam van. Soha nem fogom elveszíteni. Minden rendben lesz.

5.

EGON GOTTFREY VACSORA ELŐTT visszament a motelbe, hogy megnézzze, megérkezett-e már a futár a kaliforniai Menlo Park-i laboratóriumból.

Egy nagy polisztiroiddoboz várta az asztalán, az a fajta, amilyenben marhahúst szoktak kiszállítani, vagy tucatnyi fagyaltot egzotikus ízekben.

A bábszínház, amelyben ő is játszott, jól meg volt szervezve, és a szükséges kellékek mindig megjelentek a megfelelő pillanatban.

Gottfrey a szobájába vitte a hőszigetelő dobozt, és a zseb-késével levágta a fedelét rögzítő ragasztószalagot. Fehér, hideg párafelhő szállt fel a szárazjeget tartalmazó perforált tasakokból, amelyek között egy két uzsonnásdoboz méretű MedExpress tároló lapult.

Egy szárazjég nélküli rekeszben injekciós tűk, kanülök és további, intravénás injekciókhoz szükséges eszközök heverték.

Gottfrey kiment a fürdőszobába, és a csap melletti pultra helyezte a MedExpress táskát. A digitális kijelző szerint a tartály belső hőmérséklete három Celsius-fokos volt. Gottfrey felnyitotta a fedelét, és tizenkét hőszigetelő, ezüstös szövetből készült tasakot számolt meg benne, nagyjából két és fél centi átmérőjűeket és tizennyolc centi hosszúakat, amelyek mindegyike egy-egy ampullányi borostyánszínű folyadékot tartalmazott.

Három ampulla mindegyik embernek, aki a Hawk-birtokon tartózkodik. A ranch gondnokának, Juan Sabának és a feleségének, Marie-nak. Meg Ancel és Clare Hawknak.

Mindegyik ampullatrióban egy-egy nanotechnológiás agyimplantátum volt: egy irányítómechanizmus. *Több száz-ezer, talán több millió részecske, amelyek alig pár molekulából*

állnak. Ezek a beinjektálásig inaktívak maradnak, csak amikor az alany vére felmelegíti őket, akkor válnak agytropikussá.

Ez a koncepció felkeltette Gottfrey érdeklődését. Bár ő maga nem kapott ilyen implantátumot, egy ismeretlen erőkhöz irányított bábnak tartotta magát. És amikor emberekbe injektálta ezt a mechanizmust, bizonyos értelemben ő is bábjátékosná vált, egy olyan bábjátékosná, akinek saját bábjai is vannak. Az ő elméje irányította a bábjait.

Az elképzelhetetlenül apró nanorészecskék a vénákon keresztül a szívbe vándorolnak, utána az artériákon keresztül az agyba, ahol áthatolnak a vér-agy gáton, és a hajszálerek falain, pont úgy, ahogy az agy számára létfontosságú tápanyagok. Bejutottak az agyszövetekbe, bonyolult, hálószerű struktúrává állnak össze.

A beinjektált embereket engedelmességre programozták. Arra készítették őket, hogy elfelejtsék, be vannak injektálva. Ezek nem tudták, hogy bábok. „Megjavított emberekké” váltak. Olyan totális irányítás alá kerültek, hogy akár öngyilkosságra is rá lehetett őket venni.

Ami azt illeti, Clare és Ancel Hawk fia, Nick a „megjavított emberek” egy különleges csoportjába tartozott, azok közé, akik a Hamlet-listán szerepeltek. Az összeesküvők kidolgoztak egy számítógépes modellt, amely azonosította azokat a férfiakat és nőket, akik kiemelkedő teljesítményt nyújtottak a saját szakterületükön, és akikben megvolt a potenciál arra, hogy a kultúrára jelentős hatást gyakorló vezetőkké válhassanak; amennyiben ezek az egyének kulcsfontosságú kérdésekben nem értettek egyet az összeesküvőkkel, azok beinjektálták, és az irányításuk alá vonták őket. S hogy duplán bebiztosítsák magukat az ellen, hogy a Hamlet-lista tagjai másokat is megfertőzzenek veszedelmes gondolataikkal, és sok gyermeknek továbbadhassák egyedi génkészletüket, arra utasították őket, hogy öljék meg magukat.

Ez az irányítómechanizmus akár meg is rémíthette volna Gottfrey-t, ha a férfi nem hitt volna eleve abban, hogy az agy

és az általa irányított test eredendően csak illúzió, ahogy minden egyéb is az úgynevezett valóságban. Ő úgy vélte, a testetlen elméje az egyetlen valóban létező dolog. És ha semmi sem valóságos, akkor nincs mitől félni. Akkor az ember átadhatja magát az Ismeretlen Forгатókönyvírónak, aki létrehozza a narratívát, és egyszerűen oda mehet, ahová a darab éppen sodorja; az élet így olyanná válik, mint egy lenyűgöző álom, amelyből nem lehet felébredni.

Gottfrey becsukta az orvosi hűtődobozt, és visszavitte a szobába, ahol visszarakta a szárazjéggel megtöltött polisztiroldobozba.

Amikor elindult vacsorázni, égve hagyta a lámpát, és kiakasztotta a NE ZAVARJANAK! táblácskát a kilincsre.

6.

A SZOBÁBAN SÖTÉT VOLT, a tévé fénye nem világított meg semmit, az ablakok is feketeségbe burkolóztak, de a *Vasárnapi magazin* volt a legbaljósabb.

Clare-nek összeszorult a mellkasa, és alig tudott levegőt venni, miközben állva nézte, ahogy egy gyilkossági nyomozó, egy *állítólagos* gyilkossági nyomozó, egy negyvenes férfi, aki éppen olyan jól fésültnek tűnt, mint egy ötvenes évekbeli családbarát tévésorozat bármelyik szereplője, de aki valószínűleg mocskosabb üzelmeket folytatott még egy drogkereskedőnél vagy stricinél is, egy olyan exhumált holttestről beszél, amely nem létezik, amelyet már előző novemberben elhamvasztottak, és olyan toxikológiai tesztekéről, amelyeket nem lehet *hamvakon* elvégezni. Azt állította, bizonyítéka van arra, hogy Nick Hawkot *meggyilkolták* a tengerészgyalogsági kérésével. Azt is mondta, köztudott, hogy Jane már akkoriban nemzetbiztonsági titkokat adott el ellenséges országoknak, és felvetette, hogy Nick, a valódi amerikai hős, aki a hadi-

tengerészeti keresztet is megkapta, esetleg gyanítani kezdhetett ebből valamit, és talán szembesítette a feleségét a gyanújával.

Ancel felállt a foteljéből. Ő soha nem volt indulatos típus. Úgy tartotta, mindenkinek kijár az ártatlanság véelme, ritkán emelte fel a hangját, és a nehéz természetű embereket egyszerűen elkerülte. Clare még soha nem látta ennyire dühösnek, bár a haragját rajta kívül talán senki nem vette volna észre, mivel csak a férje halántékán lüktető ér jelezte, az álla megfeszülése, a válla vonala.

Miközben a műsor lassan véget ért, mindketten állva figyelték tovább a felháborító átverést. Jane apja, Martin Duroc, akit az otthonában interjúvoltak meg, a háttérben egy zongorával, hogy minden nézőt emlékeztessenek a hírnevére, azt mondta:

– Jane aranyos, de érzelmileg kiegyensúlyozatlan kislány volt. És rettentő fiatal, amikor megtalálta az anyját az öngyilkossága után... – Mintha átmenetileg nem jutott volna szóhoz az érzelmeitől. – Attól tartok, hogy akkoriban pattanhatott el benne valami. Nagyon bezárkózott. Semmilyen terápia nem segített rajta. Én úgy éreztem, mintha a lányomat is elveszítettem volna a feleségemmel együtt. Ugyanakkor soha nem képzeltem volna, hogy azzá válik... amivé mostanra lett. Imádkozom azért, hogy adja fel magát.

Jane *tudta*, hogy az apja ölte meg az anyját, azért, hogy elvehessen egy másik nőt. A férfi hivatalosan több száz kilométerre volt az otthonától aznap éjjel, valójában viszont a házban tartózkodott, bár a lánya soha nem tudta rábizonyítani a bűnösségét.

A műsor azzal fejeződött be, hogy Duroc kivett egy díszszekendőt a zakója mellényzsebéből, hogy megnyomkodja vele a szemét, Clare pedig azt kérdezte:

– Te jó ég, most mit tegyünk? Mit *tehetiünk*?

– Én azt tervezem, hogy seggrészegre iszom magam – válaszolta a férje. – Másképp képtelen lennék elaludni ma

este. Jane-ért pedig semmit nem tehetünk. Legyen átkozott ez az egész banda!

Clare még soha nem látta a férjét részegnek, és kételkedett abban, hogy tényleg az üveg fenekére akarna nézni.

Ancel meg is erősítette ezt a gyanúját, amikor felé fordult, és megbillentette egyik kezén az ujjait, mintha egy madár szárnytollai lennének, amivel a korábban megbeszéltek értelmében azt jelezte, hogy: *Ideje elrepülni*.

Ezzel nem vitatkozhatott a felesége. Jane figyelmeztette őket arra: ha az összeesküvők nem találják őt, az esetleg annyira frusztrálja majd őket, hogy az anyósát és az apósát is célba veszik abban reménykedve, hogy rajtuk keresztül elkaphatják. Most, hogy ezek az aljas hazugságok elhangzottak a *Vasárnapi magazinban*, valószínűleg arra számítanak, hogy Clare és Ancel másnap nyilatkozni fog a sajtónak. Vagyis még éjfél előtt itt lehetnek.

Megcsörrent a telefon.

Ancel azt mondta:

– Ez biztosan valamelyik barátunk lesz, aki ismeri Jane-t, látta a műsort, és ki akarja fejezni az együttérzését. Hadd vegye fel az üzenetrögzítő! Nem ez lesz az utolsó hívás. Ma este nincs hozzájuk kedvem. Majd holnap visszahívom őket. És most előveszem azt az átkozott whiskysüveget. Mit szólsz?

– Én... rosszul vagyok ettől – válaszolta Clare. – Dühös vagyok, félttem Jane-t, és... és tehetetlennek érzem magam.

– Mit tehetek érted, édesem? Mit szeretnél csinálni?

– Semmit nem tudok csinálni. Ez rettenetes. Elmegyek lefeküdni.

– Nem fogsz tudni aludni ezek után.

– Beveszek egy Ambient. Én nem bírom úgy a whiskyt, mint te, egész éjjel hánynék tőle. – Clare maga is meglepődött azon, milyen meggyőző hangon adta elő a szövegét. Még soha nem próbálták el ezt a jelenetet.